

Sajarah Nu Disumputkeun tina Ayat Kaopat Puluh - Nomer Tilupuluh Dua

Yézékiel Nomer Tilu Welas

Jeff Pippenger

2026-10-02

Pesen pangéling dina kitab Yehezkiel téh nya éta “tanda pengepungan.” Nalika pengepungan dimimitian, pamajikan Yehezkiel pupus, sarta Yehezkiel diparéntah supaya henteu milu sungkawa ku pupusna éta. Pupusna dirina, dibarengan ku henteu milu sungkawana anjeunna ku pupusna éta, ngalambangkeun pengepungan jeung karuksakan Yerusalem anu geus ngadeukeutan. Kalakuanana jeung pupusna dirina ngawakilan hiji tanda pangéling, anu ngajadikeun pralambang kana hiji tanda pangéling nu bakal datang, sakumaha ditepikeun ku Isa, nya éta “kajijikan nu nyababkeun karusakan.”

Ku sabab éta, lamun maranéh ningali kajijikeun anu nganyenyeri anu nyababkeun karuksakan, anu geus diucapkeun ku Nabi Daniel, nangtung di tempat suci, (sing saha anu maca, muga anjeunna ngartos). Mateus 24:15.

Nalika panji-panji Romawi dipasang di jero wewengkon Bait Allah, urang Kristen di Yerusalem kudu ngungsi ti kota éta. Dua saksi tina tanda karuksakan Yerusalem nekenkeun pentingna pikeun ngawanoh “tanda” éta saméméh pangepungan dimimitian, sarta ilham salajengna ngajelaskeun yén dua saksi éta manggihan “larapna anu leuwih langsung” dina poé-poé pamungkas. Nalika nyarioskeun pangéling Kristus ngeunaan karuksakan Yerusalem dina patalina jeung Hizkiel jeung Yohanes anu aya dina hiji tetempoan ngeunaan Bait Allah, Sister White nulis:

“Sanajan ieu nubuat-nubuat nampi pangujudan sabagian dina karuksakan Yerusalem, éta miboga panerapan anu leuwih langsung kana poé-poé panungtungan.

“Urang keur nangtung di bangbarung kajadian-kajadian anu agung jeung khidmat. Nubuat keur gancang kalarap. Gusti parantos aya di panto. Moal lila deui bakal kabuka di payuneun urang hiji mangsa anu pinuh ku kapentingan anu kacida ngagebegna pikeun sakumna anu hirup. Pasualan-pasualan jaman baheula bakal dihudangkeun deui; pasualan-pasualan anyar bakal timbul. Adegan-adegan anu bakal lumangsung di dunya urang can kungsi kahayang ku saha waé.” Testimonies, jilid 5, 753.

Dina bab opat, Yézékiel diparéntahkeun supaya ngalakonan hiji misil anu nekenkeun “tanda pangepungan.” Yézékiel ngalakonan hiji misil lima kali dina kitabna, anu ku dulur-dulurna ditolak pikeun ditempo. Yézékiel nyarita lima kali ka dulur-dulurna, sarta maranéhna nampik pikeun ngadangu. Misil-misil anu ku anjeunna dilakonan jeung amanat-amanatna ngagambarkeun hiji golongan parawan bodo anu lima rangkep, anu nampik narima paningkatan “pangaweruh” anu pakait jeung misil-misil sarta kecap-kecapna. Kecap-kecap jeung misil-misil éta langsung patalina jeung karuksakan Yerusalem, anu miboga “panerapan anu leuwih langsung ka poé-poé panungtungan.”

Maneh ogeh, eh anak manusa, cokot hiji ubin, tuluy teundeun éta di hareupeun maneh, sarta gambarkeun dina éta kota, nya éta Yerusalem. Geus kitu kepung éta, dirikeun benteng ngalawanna, tumpukkeun undakan panyerangan ngalawanna; pasangkeun ogé pasukan ngalawanna, sarta tempatkeun domba panggempur sabudeureunana. Salajengna, cokot ku maneh hiji panci beusi, sarta jadikeun éta minangka témbok beusi antara maneh jeung kota éta; tuluy arahkeun beungeut maneh ka dinya, sangkan éta kota dikurung, jeung maneh kudu ngurung éta. Ieu bakal jadi hiji tanda pikeun kulawarga Israil.

Geus maneh ngagoler dina sisi kénca, sarta tanggungkeun kana éta kajahatan kulawarga Israil; nurutkeun kana jumlah poé anu ku maneh bakal digolérana dina éta, ku maneh baris ditanggung kajahatan maranéhna. Sabab Kami geus numpangkeun ka maneh taun-taun kajahatan maranéhna nurutkeun kana jumlah poé, nyaéta tilu ratus salapan puluh poé; ku kituna maneh baris nanggung kajahatan kulawarga Israil. Jeung lamun éta geus kaakukeun ku maneh, tuluy ngagoler deui dina sisi katuhu, sarta maneh baris nanggung kajahatan kulawarga Yuda salila opat puluh poé: unggal sapoé ku Kami geus ditangtukeun jadi sataun. Ku sabab éta maneh kudu nyanghareupkeun beungeut maneh ka pangepungan Yerusalem, jeung leungeun maneh kudu dibuka, sarta maneh kudu ngaramal ngalawan éta. Jeung, behold, Kami bakal masangkeun beungkeutan ka maneh, nepi ka maneh moal bisa malik ti hiji sisi ka sisi séjén, nepi ka maneh geus ngaréngsékeun poé-poé pangepungan maneh. Ezekiel 4:1–8.

Tanda

Kecap “tanda” kapanggih salapan kali dina kitab Yehezkiel. Dina pasal opat, pangepungan Yerusalem teh jadi “tanda” pikeun kulawarga Israil. Dina pasal dua welas, Yehezkiel deui-deui jadi “tanda” anu nandakeun pangepungan jeung karuksakan Yerusalem.

He anak manusa, maneh cicing di tengah-tengah kulawarga nu barontak, anu boga panon pikeun ningali, tapi maranéhna teu ningali; maranéhna boga ceuli pikeun ngadéngé, tapi maranéhna teu ngadéngé; sabab maranéhna téh kulawarga nu barontak. Ku sabab éta, he anak manusa, siapkeun keur maneh pakakas pikeun pindah, sarta pindahlah waktu beurang di hareupeun panon maranéhna; jeung maneh kudu pindah ti tempat maneh ka tempat séjén di hareupeun panon maranéhna: meureun maranéhna bakal mertimbangkeun, sanajan maranéhna téh kulawarga nu barontak. Saterusna maneh kudu mawa kaluar pakakas maneh waktu beurang di hareupeun panon maranéhna, saperti pakakas pikeun pindah; sarta maneh kudu indit kaluar waktu burit di hareupeun panon maranéhna, kawas jalma-jalma nu indit ka pangbuangan. Gali témbok éta di hareupeun panon maranéhna, sarta bawa kaluar ngaliwatan éta. Di hareupeun panon maranéhna maneh kudu nanggung éta dina taktak, sarta mawa éta ka luar dina waktu surup; maneh kudu nutupan beungeut maneh, supaya maneh teu ningali taneuh; sabab Kami geus netepkeun maneh jadi tanda pikeun kulawarga Israil. Yehezkiel 12:2–6.

Nalika kulawarga anu barontak ningali pasemon anu dipintonkeun dina lampah, maranéhna henteu nyaho naon hartina, ku sabab éta maranéhna ménta ka Yehezkiel sangkan ngajelaskeunana.

Anak manusa, naha kulawarga Israil, kulawarga anu murtad éta, teu nyarita ka maneh, “Naon anu keur dipigawé ku maneh?” Ucapkeun ka maranéhna, Kieu timbalan PANGERAN Allah: Beban ieu ngeunaan pangeran di Yerusalem, jeung sakumna kulawarga Israil anu aya di antara

maranéhna. Ucapkeun, Kami téh tanda pikeun maranéh: sakumaha anu geus ku Kami dipigawé, kitu kénéh bakal dipigawé ka maranéhna; maranéhna bakal dipindahkeun sarta dibawa kana pangbuangan. Yehezkiel 12:9–11.

Pangepungan ka Yerusalem téh mangrupa hiji tanda pikeun umat Allah dina poé-poé ahir.

“Masing-masing nabi baheula nyarios henteu sakitu pikeun jamanna sorangan, sabalikna leuwih pikeun jaman urang, ku kituna pangnubuatanna tetep berlaku pikeun urang. ‘Ayeuna sakabéh hal ieu kajadian ka maranéhna jadi conto-conto: jeung éta geus dituliskeun pikeun panggeuing urang, anu ka urang tungtung dunya geus datang.’ 1 Korinta 10:11. ‘Henteu ka dirina sorangan, tapi ka urang maranéhna ngawula kana perkara-perkara éta, anu ayeuna dipedar ka aranjeun ku jalma-jalma anu ngawarkeun Injil ka aranjeun kalawan Roh Suci anu diutus turun ti sawarga; perkara-perkara anu ku para malaikat dipikahayang pikeun dititénan.’ 1 Petrus 1:12....”

“Alkitab geus ngumpulkeun jeung ngahijikeun sakabéh harta karunna pikeun ieu generasi panungtungan. Sagala kajadian anu agung jeung sagala lumangsungna perkara-perkara anu khidmat dina sajarah Perjangjian Heubeul geus, jeung keur, terus kajadian deui dina gareja dina poé-poé panungtungan ieu.” Selected Messages, book 3, 338, 339.

Dina Ieu Kénéh

Yehezkiel dina misil anu dipidangkeun ku lampah ngeunaan ‘pangepungan jeung karuksakan Yerusalem’ téh jadi tanda pikeun umat Allah dina poé-poé panungtungan.

Dina taun kasalapan, dina bulan kasapuluh, dina poé kasapuluh dina éta bulan, pangandika PANGERAN sumping ka kuring, saur-Na: “He anak manusa, tuliskeun ku anjeun ngaran ieu poé, nyaéta poé ieu pisan; raja Babul geus ngamimitian nyerang Yerusalem dina poé ieu pisan.”

Jeung ucapkeun hiji ibarat ka kaom nu barontak, sarta sebutkeun ka maranéhna, Kieu timbalan Gusti Allah: Pasangkeun hiji periuk, pasangkeun éta, sarta tuangkeun cai ka jerona ogé: Kumpulkeun potongan-potonganana ka jerona, nyaéta unggal potongan nu hade, pingping jeung taktak; pinuhan éta ku tulang-tulang pilihan. Candak nu pangpilihna tina kawanan, sarta durukkeun ogé tulang-tulang di handapeunana, tuluy sangkan éta ngagolak pisan, sarta sina tulang-tulangna asak di jerona. Ku sabab éta, kieu timbalan Gusti Allah; Cilaka ka kota nu pinuh ku getih, ka periuk nu karakna aya di jerona, sarta nu karakna henteu leungit ti dinya! Kaluarkeun eusina sapotong-sapotong; ulah aya undian nu ditibankeun ka dinya. Sabab getihna aya di tengah-tengahna; éta ku manéhna diteundeun dina luhur batu cadas; henteu dituangkeunana kana taneuh, sangkan katutupan ku lebu; Supaya amarah timbul pikeun ngalaksanakeun pamales kanyeri; Kami geus neundeun getihna dina luhur batu cadas, sangkan éta ulah katutupan.

Ku sabab kitu, kieu timbalan PANGERAN Nu Maha Agung: Cilaka eta kota getih! Kami bakal ngagedeukeun tumpukan suluh pikeun seuneu. Tumpukkeun kai, hurungkeun seuneu, asakan daging nepi ka beak, bumbuanana kalayan sampurna, sarta tulang-tulangna sina kaduruk. Sanggeus kitu, teundeun eta wadah bari kosong dina bara-bara na, supaya tambagana jadi

panas sarta ngaduruk, supaya kokotorna lebur di jerona, supaya karaknya beak kabasmi. Manehna geus nyapekeun dirina ku kabohongan, tapi karakna anu gede teu kaluar ti dirina; karakna bakal aya dina seuneu. Dina kokotor maneh aya kalakuan cabul; ku sabab Kami geus ngabersihan maneh, tapi maneh henteu beresih, ku kituna maneh moal dibersihan deui tina kokotor maneh nepi ka amarah Kami ditumpeskeun ka maneh. Kami, PANGERAN, geus ngandika kieu: eta pasti bakal kajadian, sarta Kami bakal ngalakonanana; Kami moal mundur, moal nyaah, jeung moal tobat; nurutkeun lampah maneh jeung nurutkeun sagala pagawéan maneh, maranehna bakal ngahakiman maneh, saur PANGERAN Nu Maha Agung.

Geus datang deui pangandika PANGERAN ka sim kuring, dawuh-Na, “Eh anak manusa, ieu tingali, ku sakedapan Kami rek nyokot ti maneh naon anu jadi karesep panon maneh; tapi maneh ulah milupek, ulah ceurik, jeung cimata maneh ulah ngocor. Tahan diri tina ngagorowok, ulah ngayakeun pangduka pikeun nu maot; iketkeun iket sirah maneh, pake sapatu dina suku maneh, ulah nutupan biwir maneh, jeung ulah dahar roti ti jalma-jalma.” Ku kituna isuk-isuk sim kuring nyarita ka rahayat; tuluy dina waktu sore pamajikan sim kuring maot; sarta isukna sim kuring ngalakukeun sakumaha anu diparentahkeun ka sim kuring. Geus kitu rahayat naranya ka sim kuring, “Naha maneh moal ngabejaan ka kami naon hartina ieu hal-hal pikeun kami, nepi ka maneh ngalakukeun kitu?”

Tuluy sim kuring ngawaler ka maranéhna, “Firman PANGERAN sumping ka kaula, saur-Na, ‘Nyarios ka kaum Israil: Kieu timbalan Gusti ALLAH: Tingali, Kami rek najisikeun tempat suci Kami, kaagungan kakuatan aranjeun, kahayang panon aranjeun, jeung anu dipikaasih ku jiwa aranjeun; sarta putra-putra jeung putri-putri aranjeun anu ku aranjeun ditinggalkeun bakal ragrag ku pedang. Jeung aranjeun bakal ngalakonan sakumaha anu ku kaula dipigawé: aranjeun moal nutupan biwir, jeung moal dahar roti ti jelema-jelema. Jeung sorban aranjeun bakal aya dina sirah aranjeun, jeung sapatu aranjeun dina suku aranjeun: aranjeun moal milu sedih atawa ceurik; tapi aranjeun bakal ngaleuleus ku karana kajahatan aranjeun, sarta silihngarandeg antara sasama. Kitu Yehezkiel jadi tanda pikeun aranjeun: nurutkeun sagala anu geus dipigawéna, kitu deui aranjeun bakal ngalakonan; jeung lamun ieu kajadian, aranjeun bakal nyaho yén Kami teh Gusti ALLAH.’” Yehezkiel 24:1–24.

Yéhézkiél téh hiji tanda anu nandakeun dimimitianana pangepungan jeung dipungkasna karuksakan Yerusalem, sarta saterusna, panawanan anggota-anggota garéja Advent Poé Katujuh Laodikia.

“Waktu Kristus neutep ka handap ti puncak Olivet, Anjeunna ningali kaayaan saperti kieu aya dina unggal garéja. Panginget-panginget éta sumping ka sakabéh jalma anu nuturkeun tapak léngkah umat Yerusalem, anu geus narima cahaya anu kacida gedéna. Ieu umat dipidangkeun ka urang minangka panginget. Ku nolak panginget Allah dina jaman urang ayeuna, manusa keur ngulang deui dosa Yerusalem. Gusti ningali naon anu ku agén manusa teu katingali jeung moal katingali—ahirna tina sagala rancangan manusa di Battle Creek. Anjeunna geus ngalakukeun sagalana anu bisa dilakukeun ku Allah. Anjeunna geus ngagenclangkeun cahaya di hareupeun panon umat-Na, supaya dosa-dosana ulah nepi ka wates anu pangrasa tobat henteu bisa deui karasa. Tapi ku prosés panyimpangan anu lila tina asas-asas anu adil jeung bener, manusa geus nempatkeun dirina sorangan dina tempat anu cahaya jeung bebeneran,

kaadilan jeung welas asih, henteu deui kanyahoan. Jalan ieu geus jadi bagian tina sipat maranéhna sorangan.” Testimonies, jilid 8, 68.

Dua Saksi Alfa jeung Omega

Yéheskél geus dijadikeun bisu ku cara adikodrati, sarta anjeunna dibéjaan yén nalika Yerusalem rubuh, anjeunna bakal tiasa nyarita deui, sarta harita anjeunna bakal jadi hiji “tanda.” Henteuna panyurakan Yéheskél dina pupusna pamajikanana nandaan tanda alfa dina awal pangepungan, sarta sungut Yéheskél dibuka nalika Yerusalem rubuh mangrupa tanda oméga. Pangepungan nepi ka karuksakan éta ditandaan ku hiji tanda dina awal jeung dina tungtungna. Dina gambaran anu sarua, hiji saksi kadua ngeunaan tanda alfa jeung oméga dipidangkeun, nyaéta pupusna “kahayang panon Yéheskél” minangka alfa, sarta pupusna “kahayang panon” jalma-jalma mangrupa tanda oméga tina mangsa éta. Mangsa sataun satengah ngandung dua saksi ngeunaan hiji alfa jeung hiji oméga. Pupusna pamajikan Yéheskél ngalambangkeun panawanan jeung diinjak-injakna pasukan, sarta pupusna Yerusalem salaku oméga ngalambangkeun diinjak-injakna tempat suci.

Ku kituna Yehezkiel téh jadi tanda pikeun maranéh: nurutkeun sagala anu geus dipigawéna, maranéh ogé bakal migawe; jeung lamun ieu kajadian, maranéh bakal nyaho yén Kami téh Gusti ALLAH. Kitu deui, eh anak manusa, naha henteu dina poé nalika Kami nyokot ti maranéhna kakuatan maranéhna, kabungah kamulyaan maranéhna, kahayang panon maranéhna, jeung anu jadi tumpuan pikiran maranéhna, nyaéta putra-putra maranéhna jeung putri-putri maranéhna, yén jalma anu luput dina poé éta bakal datang ka anjeun, supaya anjeun ngadéngé éta ku ceuli anjeun sorangan? Dina poé éta sungut anjeun bakal dibuka ka anu luput éta, jeung anjeun bakal nyarita, sarta moal bisu deui: jeung anjeun bakal jadi tanda pikeun maranéhna; sarta maranéhna bakal nyaho yén Kami téh PANGERAN. Yehezkiel 24:24–27.

Genep Pupus

Pupusna garwana Ezekiel nandaan mimiti pangurungan jeung pupusna Yerusalem, anu sacara nubuat mangrupikeun pangantén Kristus, sarta ngagambarkeun hukum Minggu anu bakal geura sumping, anu didahului ku hiji mangsa anu dilambangkeun ku pangurungan éta. Mangsa pangurungan jeung karuksakan téh dua patok jalan anu béda, sanajan raket patalina sacara langsung. Pangurungan téh hiji kurun waktu, sedengkeun karuksakan téh hiji titik dina waktu. Karuksakan éta nyaéta hukum Minggu anu didahului ku mangsa kabentukna gambar sato galak. Mangsa gambar sato galak éta dipungkas ku tanda sato galak. Nalika Yesus nandaan tanda karuksakan Yerusalem dina Mateus dua puluh opat, Anjeunna ogé nyebut poé-poé Nuh.

Tapi sakumaha dina jaman Nuh, kitu deui bakal jadi datangna Putra Manusa. Sabab sakumaha dina mangsa saméméh caah maranéhna keur dahar jeung nginum, kawin jeung ngawinkeun, nepi ka poé Nuh asup kana bahtera, Jeung maranéhna henteu nyaho nepi ka caah datang, tuluy nyapu maranéhna kabéh; kitu deui bakal jadi datangna Putra Manusa. Mateus 24:37–39.

Dina mangsa Nuh, panto kasempetan rahmat ditutup, ku kituna ngalambangkeun hukum Minggu anu baris geura datang, anu ogé dilambangkeun ku ditutupna panto dina 22 Oktober 1844. Mangsa ti pasamoan kémah Exeter tanggal 12–17 Agustus taun 1844 ngawakilan hiji mangsa nubuat anu

ngantunkeun kana panto anu katutup.

Dina mangsa Nuh, Nuh ngawakilan malaikat katilu, jeung malaikat katilu sumping ka panto nu katutup dina 22 Oktober 1844. Dina mangsa Nuh, anu nurutkeun Isa bakal sarua jeung “kadatangan Putra manusa,” tilu malaikat dina Wahyu opat welas mingpin ka panto nu katutup. William Miller ngawakilan amanat malaikat kahiji, sarta ditipikeun ku Henokh dina mangsa Nuh. Yudas nangtukeun amanat Henokh minangka saajar jeung amanat Miller.

Jeung Énokh ogé, anu katujuh ti Adam, ngaramalkeun ngeunaan maranéhna, saurna, “Lah, Gusti sumping jeung puluhan rébu para-Na anu suci, Pikeun ngalaksanakeun pangadilan ka sakumna jalma, jeung pikeun ngabuktikeun ka sakumna jalma anu doraka di antara maranéhna ngeunaan sagala kalakuan doraka maranéhna anu ku maranéhna dipigawé kalayan kadurhakaan, jeung ngeunaan sagala ucapan karasa anu ku jalma-jalma doraka, anu dosa, geus diucapkeun ngalawan Anjeunna.” Yudas 1:14, 15.

Warta malaikat kahiji ti Miller ngawartakeun “pangadilan” sakumaha dilambangkeun ku warta Enoch. Mimiti Enoch ditandaan salaku “anu katujuh ti Adam.” Warta Miller dimimitian jeung ditungtungan ku datangna “tujuh kali” ngalawan karajaan kalér, sarta opat puluh genep taun ti harita malaikat katilu sumping dina 22 Oktober 1844 nalika “tujuh kali” ngalawan karajaan kidul geus kacumponan. Boh Enoch boh Miller, anu jadi utusan jam pangadilan, ngamimitian ku dicirikeunana angka tujuh. Mangsa anu dimimitian ku Enoch, anu katujuh, ditungtungan ku tujuh poé nalika sasatoan asup kana bahtera nepi ka panto éta ditutup sacara adikodrati. Isa salawasna ngagambarkeun tungtung ku mimiti.

Enok ngalahirkeun Metusalah, anu satuluyna ngalahirkeun Lamekh. Lamekh jeung Metusalah ngalambangkeun pekabaran malaikat kadua sarta ogé pekabaran panjerit tengah peuting. Panjerit tengah peuting maju nepi ka panto katutup, ku kituna dilambangkeun ku Metusalah anu maot dina taun banjir. Lamekh ngalambangkeun pekabaran malaikat kadua, sarta Lamekh maot lima taun saméméh banjir. Lima taun ti pupusna Lamekh nepi ka pupusna Metusalah nalika panto katutup, ngalambangkeun pupusna pangantén awéwé Yéheskiel anu nandaan mimiti mangsa anu ngarah kana pupusna pangantén awéwé Kristus anu dilambangkeun ku Metusalah.

Enok ngalambangkeun malaikat kahiji anu sumping dina taun 1798, Lamekh ngalambangkeun malaikat kadua anu sumping dina 19 April 1844, jeung Metusaléh ngalambangkeun ceurik tengah wengi ti Exeter nepi ka panto anu katutup dina 22 Oktober 1844, anu dilambangkeun ku Nuh. Lima taun ti pupusna Lamekh nepi ka pupusna Metusaléh ngalambangkeun sataun satengah ti 587 SM nepi ka 586 SM. Éta lima taun ti Lamekh nepi ka Metusaléh ngalambangkeun lima taun ti 1448 nepi ka 1453.

Dina tanggal 31 Oktober 1448, John Palaiologos pupus, sarta lanceukna, Constantine ka-sawelas, (Constantine anu pamungkas) nyuhunkeun idin ka kakawasaan Turki Islam pikeun naék tahta Roma wétan. Pasrahna dina tanggal 27 Juli 1299 nyumponan saratus lima puluh taun kadua dina Wahyu salapan sakumaha ditepikeun dina ayat sapuluh. Lima taun sanggeus pupusna John Palaiologos, lanceukna Constantine ka-sawelas pupus di luhur témbok Konstantinopel nalika Mehmed II nalukkeun kakaisaran Bizantium Roma wétan. Mehmed téh mangrupa wangun turunan

basa Turki tina Mohammed, ku kituna pupusna Mohammed anu kahiji dina taun 632, anu ngamimitian nubuat saratus lima puluh taun anu kahiji dina Wahyu salapan, (anu aya dina ayat lima), sarta anu dipungkas ku pupusna Constantine anu pamungkas di leungeun ‘Mohammed anu kadua’ dalapan ratus dua puluh hiji taun ti harita. Lima taun saméméh pupusna, Mohammed geus ngaramalkeun ragragna Roma, sarta éta kajadian ku panangan urang Turki nu jenenganana Mohammed anu kadua.

Konstantinus anu panungtung, nyaéta anu kasabelas, pupus dina perang di Konstantinopel, ku kituna nandaan lima taun ti pupusna lanceukna, Yohanes, nepi ka pupusna anjeunna. Lima taun éta dilambangkeun ku lima taun ti pupusna Lamekh, anak, nepi ka pupusna Metusalah, bapa, lima taun ti harita nalika panto bahtera ditutup. Ku kituna, pupusna pangantén awéwé Yézékiel dilambangkeun ku pupusna Lamekh, sarta duanana babarengan mere kasaksian kana pupusna Yohanes Palaiologos dina taun 1448. Pupusna Metusalah anu lumangsung saterusna saluyu jeung pupusna pangantén awéwé Kristus sarta karuksakan Yerusalem dina taun 586 SM, sarta duanana babarengan saluyu jeung pupusna Konstantinus anu kasabelas.

Tiluan saksi tina hiji mangsa nubuat anu dimimitian jeung ditungtungan ku hiji pati, ngagambarkeun mangsa kabentukna gambar sato galak anu ditungtungan ku tanda sato galak, sarta éta saluyu jeung pangwartaan pamenta ceurik tengah wengi dina sajarah Millerite jeung kabentukna gambar sato galak anu ditungtungan ku tanda sato galak dina sajarah urang ayeuna. Nalika tanda sato galak éta kalaksanakeun dina hukum Minggu anu baris geura datang, “nyarita” nubuat nepi dina kasaluyuan jeung Yehezkiel anu bisa “nyarita” ku kahayangna sorangan nalika Yerusalem diruksak.

Nyarios

Dina mangsa hukum Minggu, anu dilambangkeun ku karuksakan Yerusalem, panyaturan nubuat ngeunaan Amérika Sarikat ditandaan nalika nabi palsu nyarita saperti naga.

Tuluy kuring nempo deui hiji sato galak séjén naék kaluar ti bumi; sarta manéhna boga dua tanduk kawas anak domba, jeung nyarita kawas naga. Wahyu 13:11.

Dina hukum Minggu, Balaam neunggeul keledaina pikeun katilu kalina, tuluy éta keledai nyarita.

Tuluy PANGERAN muka sungut kalde éta, tuluy manéhna nyarita ka Balhum, “Naon kasalahan kuring ka maneh, nepi ka maneh neunggeul kuring geus tilu kali?” Balhum ngawaler ka kalde éta, “Sabab maneh geus ngahinakeun kuring; muga baé aya pedang dina leungeun kuring, sabab ayeuna ogé tangtu ku kuring dipaéhan maneh.” Ari ceuk kalde éta ka Balhum, “Naha lain kuring kalde maneh, anu ku maneh geus ditumpakan ti mimiti kuring jadi kagungan maneh nepi ka poé ieu? Naha kungsi kuring ngabiasakeun kitu ka maneh?” Saur anjeunna, “Henteu.” Bilangan 22:28–30.

Nabi palsu nyarita dina hukum Minggu, jeung Islam ogé nyarita dina hukum Minggu. Duanana sacara nubuat téh nabi-nabi palsu. Dina hukum Minggu, “tetenjoan” Habakuk anu kungsi ngalalaworakeun waktuna, nyarita.

Sabab ieu titingalian téh can keur mangsana anu geus ditangtukeun, tapi dina ahirna éta bakal nyarita, sarta moal ngabohong; sanajan éta kawilang lila, antosan éta; sabab éta pasti bakal datang, éta moal lila deui. Habakuk 2:3.

Habakuk téh nabi sajati anu nyarita sabalikna jeung para nabi palsu. “Visi” Habakuk nyarita ngaliwatan sungut Yehezkiel anu saméméhna bisu, anu tuluy dibuka. Jangji pikeun jadi sungut Allah dipaparinkeun ka Yermia.

Naha nyeri abdi langgeng, jeung tatu abdi teu aya ubarna, anu nolak pikeun cageur? Naha Gusti bakal jadi ka abdi saolah-olah tukang bohong, jeung kawas cai anu nguciwakeun? Ku sabab éta, kieu timbalan PANGERAN, Lamun maneh balik, mangka Kami bakal mulangkeun maneh deui, jeung maneh bakal nangtung di payuneun Kami; jeung lamun maneh misahkeun anu mulya ti anu hina, maneh bakal jadi saperti sungut Kami; sina maranéhna balik ka maneh, tapi maneh ulah balik ka maranéhna. Yermia 15:18, 19.

Dina mangsa hukum Minggu, salapan bulan kabisuan Zakaria réngsé nalika anjeunna nyarita sarta mastikeun yén ngaran putrana kudu Yohanes. Zakaria ngawakilan kapamingpinan anu teu percaya kana pangandika malaikat katilu, sedengkeun Yohanes ngawakilan gerakan Elia, nyaéta garéja anu bakal nganteurkeun kana Kadatangan Kristus anu Kadua.

Tuluy Zakarias nimbalan ka malaikat, “Ku naon abdi bakal nyaho ieu? Sabab abdi parantos sepuh, jeung pamajikan abdi oge parantos kacida kolotna.” Tuluy malaikat ngawaler ka anjeunna, “Kami teh Jibril, anu ngadeg di payuneun Allah; sarta diutus pikeun nyarita ka maneh jeung ngabewarakeun ka maneh ieu wartos suka cita. Jeung, tingali, maneh bakal bisu, sarta moal bisa nyarita nepi ka poe hal-hal ieu kajadian, lantaran maneh henteu percaya kana kecap-kecap kami, anu bakal kasorang dina waktuna.”

Jeung rahayat ngadagoan Zakaria, sarta maranéhna haréran ku sabab anjeunna lila teuing cicing di Bait Allah. Jeung nalika anjeunna kaluar, anjeunna teu bisa nyarita ka maranéhna; sarta maranéhna ngarti yén anjeunna geus ningali hiji tetenjoan di jero Bait Allah, sabab anjeunna méré isarat ka maranéhna, sarta tetep teu bisa nyarita. Lukas 1:18–22.

Zakharia téh kaasup kana golongan imam nu ka dalapan.

Dina mangsa Herodes, raja Yudea, aya saurang imam nu ngaranna Zakaria, ti golongan Abia; jeung pamajikanana asal ti putri-putri Harun, ngaranna Elisabet. Duanana téh jalma-jalma anu bener di payuneun Allah, hirup nurut kana sagala parentah jeung katangtuan Gusti kalayan teu aya cacad. Tapi maranéhna teu boga anak, lantaran Elisabet mandul, sarta duanana geus kacida sepuhna. Kajadian, waktu anjeunna keur ngalaksanakeun kalungguhan imam di payuneun Allah nurutkeun giliran golonganana, luyu jeung kabiasaan kalungguhan imam, anjeunna kapilih ku undian pikeun ngaduruk menyan nalika anjeunna asup ka Bait Allah PANGERAN. Jeung sakumna jalma réa keur neneda di luar dina waktu ngaduruk menyan. Lukas 1:5–10.

Sakumna nabi ngagambarkeun poé-poé panungtungan, jeung Zakaria asup ka Bait Allah, saperti ogé Yézekiel. Anjeunna kaasup kana giliran imam anu kadalapan, nandakeun lambang dalapan jiwa dina bahtera Nuh anu ngalangkung ti dunya heubeul ka dunya anyar. Boh anjeunna boh pamajikanana teu cacad, tapi Zakaria bakal ngaragukeun pangandika Jibril. Gerakan Millerit

dimimitian salaku urang Filadelfia (teu cacad), tapi robah jadi urang Laodikia dina taun 1856. Dina poé-poé panungtungan, amanat malaikat téh nya éta amanat malaikat katilu, sarta amanat Jibril ka Zakaria ngalambangkeun amanat malaikat katilu jeung ogé amanat Elia, sakumaha digambarkeun ku Yohanes Jurubaptis.

Tuluy ka anjeunna malaikat PANGERAN nangtung di beulah katuhu altar pangukusan. Barang Sakaria ningali anjeunna, anjeunna kagét, sarta kasiéun ngadadak nyarandé ka anjeunna. Tapi malaikat téh ngadawuh ka anjeunna, “Ulah sieun, Sakaria, sabab doamu parantos dikabul; jeung pamajikan anjeun, Elisabet, bakal ngalahirkeun anak lalaki pikeun anjeun, sarta anjeun kudu méré ngaran anjeunna Yohanes. Jeung anjeun bakal pinuh ku kabungah jeung kasukaan; sarta loba jelema bakal suka bungah ku kalahiranana. Sabab anjeunna bakal jadi agung di payuneun PANGERAN, sarta moal nginum anggur atawa inuman anu nganyenyeri; jeung anjeunna bakal dieusi ku Roh Suci, malah ti jero kandungan indungna. Jeung loba urang Israil bakal dibalikkeun ku anjeunna ka PANGERAN, Allah maranéhna. Jeung anjeunna bakal miheulaan Anjeunna dina roh jeung kakawasaan Elias, pikeun ngabikeun hate para bapa ka anak-anakna, jeung anu doraka ka hikmah jalma-jalma anu adil; supaya nyiapkeun pikeun PANGERAN hiji umat anu geus diparengkeun siap.” Tuluy Sakaria nyarios ka malaikat téh, “Ku naon abdi bakal terang ieu? Sabab abdi téh geus kolot, jeung pamajikan abdi ogé geus kacida sepuhna.” Malaikat ngawaler, pokna ka anjeunna, “Abdi téh Jibril, anu nangtung di payuneun Allah; sarta abdi diutus pikeun nyarios ka anjeun, jeung ngawartakeun ka anjeun ieu warta anu ngagumbirakeun.” Lukas 1:11–19.

Zakaria ngaragukeun yén pesen ngeunaan Élia anu bakal sumping téh bakal kalaksanakeun.

Tenjo, Kami baris ngutus ka maraneh Elia nabi saméméh datangna poé PANGERAN anu agung tur matak pikasieuneun; sarta anjeunna bakal ngabalikeun hate para bapa ka anak-anakna, jeung hate anak-anak ka para bapana, ulah nepi ka Kami datang tuluy numpes bumi ku kutuk. Maleakhi 4:5, 6.

Dina kontéks panyégelan dina pasal salapan kitab Yehezkiel, Sadérék White nerangkeun naha kapamingpinan garéja Advent Poé Katujuh Laodikia ditipologikeun ku kateuercayaan Zakaria.

Golongan jalma anu teu ngarasa prihatin ku kamunduran rohanina sorangan, sarta henteu ngungun kana dosa-dosa batur, bakal ditinggalkeun tanpa meterai Allah. Gusti maréntahkeun para utusan-Na, jalma-jalma anu nyekel pakarang pangmeuncit dina leungeunna: “Aranjeun turutkeun anjeunna ka sakuliah kota, tuluy paéhan: ulah ku panon maraneh aya anu disisihan, ogé ulah aya karunya: paéhan tumpes nu kolot jeung nu ngora, boh mojang-mojang, boh barudak leutik, boh awewe-awewe: tapi ulah ngadeukeutan ka saurang ogé anu aya tandana; sarta mimitian ti tempat suci Kami. Tuluy maranéhna mimitian ti para kokolot anu aya di hareupeun éta Bait.”

“Di dieu urang ningali yén garéja—tempat suci Gusti—jadi anu pangheulana ngarasa pukulan tina amarah Allah. Para kokolot, nyaéta jalma-jalma anu ku Allah parantos dipaparinkeun cahya anu gedé sarta anu parantos nangtung minangka pangjaga kapentingan rohani umat, parantos ngahianat kapercayaan anu dipasrahkeun ka maranéhna. Maranéhna parantos nyekel pamadegan yén urang teu perlu ngarep-ngarep mujijat jeung panyataan anu nyata tina

kakawasaan Allah saperti dina mangsa baheula. Jaman parantos robah. Kecap-kecap ieu nguatkeun kateuercayaan maranéhna, sarta maranéhna nyebut: Gusti moal ngalakukeun nu hadé, kitu deui moal ngalakukeun nu goréng. Anjeunna kacida welas asihna nepi ka moal ngadatangan umat-Na ku panghukuman. Ku kituna, ‘Katengtreman jeung kaamanan’ jadi sora panyaur ti jalma-jalma anu moal kungsi deui ngangkat sora maranéhna lir tarompet pikeun némbongkeun ka umat Allah palanggaran maranéhna sarta ka kulawarga Yakub dosa-dosa maranéhna. Anjing-anjing bisu anu teu daék ngagagog ieu téh nya éta jalma-jalma anu ngarasakeun pamales kanyeri anu adil ti Allah anu kaganggu ku kasalahan. Lalaki, mojang-mojang, jeung barudak leutik sadayana binasa babarengan.” Testimonies, jilid 5, 211.

Zakaria migawe pesen malaikat katilu, nyaéta pesen Élia anu ngulang sajarah Yohanes Pembaptis kitu deui sajarah William Miller.

Lima Bulan

Élisabét nyumputkeun kakandunganana salila lima bulan.

Sarta sanggeus eta poe-poe, pamajikanana, Elisabet, kakandungan, tuluy nyumputkeun dirina salila lima bulan, saurna, “Kitu Gusti parantos ngadamel ka abdi dina mangsa Mantenna ningal ka abdi, pikeun mopuskeun kahinaan abdi di antara jalma-jalma.” Jeung dina bulan kagenep malaikat Jibril diutus ku Allah ka hiji kota di Galiléa, anu dingaranan Nasaret. Lukas 1:24–26.

Zacharias kalebet kana golongan imam anu kadalapan, saluyu jeung nyunatan putrana, Yohanes, dina poe kadalapan, nalika Zacharias baris nyarita deui. Anjeunna jeung putrana, Yohanes, ngagambarkeun dalapan jiwa anu aya dina bahtra Nuh, anu disumputkeun tina pati anu dibawa ku cai bah ku salila lima bulan, atawa saratus lima puluh poe. Saratus lima puluh poe kandungan jeung cai bah téh saluyu jeung dua mangsa lima bulan dina Wahyu salapan.

Zacharias sareng putrana, Yohanes, ogé ngawakilan nalika garéja katujuh, nyaéta Laodicea, ngalih ka garéja kadalapan, nyaéta Philadelphia. Ti palayanan Zacharias dina giliran kadalapan nepi ka sunatan putrana, Yohanes, dina poé kadalapan, éta ngawakilan hiji mangsa nu buat anu ku angka dalapan ditandaan minangka awal jeung ahir. Dina éta mangsa nu buat aya hiji periode lima bulan anu ngawakilan hiji mangsa panyumputan.

“Nyariosna” nu buat nandakeun hukum Minggu anu bakal geura datang, ku kituna Zacharias nyarios dina mangsa hukum Minggu, nalika putrana diségél, sakumaha dilambangkeun ku kalakuan sunat. Dina sajarah éta, saméméh hukum Minggu nalika Zacharias nyarios, dina ahir lima bulan, dina bulan kagenep Mary nganjang ka Elisabeth sarta Roh Suci ngurapan Elisabeth, anu salaku hiji awéwé ngawakilan pangurapan garéja Allah opat bulan saméméhna ti hukum Minggu anu bakal geura datang.

Dina eta poe Mary hudang, tuluy buru-buru indit ka tanah pagunungan, ka hiji kota di Yuda; tuluy asup ka imah Zakaria, sarta maparin salam ka Elisabet. Jeung kajadian, nalika Elisabet ngadéngé salam ti Mary, orok dina kandunganna luluncatan; sarta Elisabet pinuh ku Roh Suci. Geus kitu anjeunna nyarita tarik pisan, pokna, “Bagja hidep di antara sakumna awéwé, jeung bagja buah kandungan hidep. Jeung ku naon nepi ka ieu kajadian ka kuring, yén indung Gusti

kuring datang ka kuring? Sabab, tenjo, pas sora salam hidep ngageter kana ceuli kuring, orok dina kandungan kuring luluncatan ku kabungah. Jeung bagja manéhna anu geus percaya; sabab bakal aya kawujudan tina perkara-perkara anu geus diucapkeun ka manéhna ti Gusti.” Lukas 1:39–45.

Dina ahir lima bulan, Elisabeth nyarita ka Mary “ku sora tarik,” muji iman Mary kana amanat Gabriel, anu dina poé-poé panungtungan mangrupa amanat malaikat katilu. Salaki Elisabeth, nya éta Zacharias, geus teu percaya, tapi Mary henteu. Mary ngadéngé amanat Gabriel lima bulan sanggeus Zacharias, ku kituna kapercayaanana kana malaikat katilu ditandaan datang sanggeus amanat nu disumputkeun ngeunaan lima bulan diungkabkeun. Amanat nu disumputkeun ngeunaan lima bulan dina poé-poé panungtungan nyaéta lima bulan kahiji dina Wahyu salapan ayat lima. Mary ngagambarkeun gareja dina poé-poé panungtungan anu narima amanat malaikat katilu, anu ngawengku hiji pambukaan segel husus ngeunaan lima bulan pas saméméh dimimitianana pangucapan ngeunaan hukum Minggu anu bakal enggal datang, kira-kira opat bulan saterusna.

Dina patok-patok jalan carita kunjungan Mary, gerakan malaikat kahiji jeung kadua, anu dilambangkeun ku Zacharias jeung Elisabeth, nyambung jeung gerakan malaikat katilu anu dilambangkeun ku Mary jeung Joseph. Zacharias ngalambangkeun hiji pajabat ti hiji garéja anu teu percaya kana pekabaran malaikat katilu, sedengkeun Joseph, tukang kai éta, ngalambangkeun hiji gerakan anu dilambangkeun ku pagawéan mandiri. Adventisme réngsé sakumaha éta dimimitian, sarta éta dimimitian minangka hiji gerakan, lain minangka hiji struktur garéja anu teratur. Gerakan saratus opat puluh opat rébu anu dilambangkeun ku Joseph, Mary, jeung Kristus téh mangrupa baraya langsung tina gerakan Millerite anu dilambangkeun ku Zacharias, Elisabeth, jeung Yohanes, sarta kateuercayaan taun 1863 dilambangkeun ku Zacharias. Taun 1863 ngalambangkeun kateuercayaan kana pekabaran malaikat kahiji jeung kadua, sedengkeun gerakan malaikat katilu ngalambangkeun iman Mary.

“Malaikat-malaikat diutus pikeun nulungan malaikat anu kuat ti sawarga, sarta kuring ngadéngé sora-sora anu saolah-olah ngagema di mana-mana, ‘Kaluarlah ti dinya, eh umat-Ku, supaya maranéh ulah jadi nu milu kana dosa-dosana, jeung supaya maranéh ulah narima tulah-tulahna. Sabab dosa-dosana geus nepi ka sawarga, sarta Allah geus nginget kajahatan-kajahatanana.’ Ieu amanat téh katingalina minangka tambahan kana amanat katilu, ngahiji jeung éta, sakumaha panyaur tengah wengi ngahiji jeung amanat malaikat kadua dina taun 1844. Kamulyaan Allah netep dina para wali anu sabar tur nungguan, sarta kalayan henteu sieun maranéhna nepikeun pangéling-ngéling anu panungtungan jeung khidmat, ngawawarkeun ragragna Babul sarta nyaur umat Allah supaya kaluar ti dinya sangkan maranéhna bisa luput tina hukumanana anu pikasieuneun.” *Early Writings*, 277.

Gagabungna dua pekabaran dilambangkeun ku Mary nganjang ka Elisabeth, sarta titik éta ngahontal nalika lima bulan anu disumputkeun téh diungkabkeun. Titik éta nya éta tempat dua nubuat ngahiji sarta diproklamasikeun babarengan. Hiji diproklamasikeun ku Elisabeth, jeung nu hiji deui ku Mary. Gagabungna dua pekabaran éta nandakeun iraha ceurik tengah peuting ngahiji jeung pekabaran malaikat kadua, sarta éta kajadian dina sajarah Millerite di pasamoan kémah Exeter.

Sanggeus Elisabeth tuluy Mary medar pangandika maranéhna, “Mangka Mary cicing jeung manéhna kira-kira tilu bulan, tuluy mulang ka imahna sorangan.” Lukas 1:56. Mangsa genep puluh genep poé ti Exeter nepi ka 22 Oktober 1844 dilambangkeun ku opat bulan éta, anu réngsé dina hukum Minggu anu baris geura datang, nalika Zacharias nyarita. Opat bulan éta ngalambangkeun mangsa pangwartaan talatah ceurik tengah wengi, anu sumping sanggeus talatah lima bulan anu disumputkeun.

Dua amanat dina sajarah kaum Millerite nyaéta amanat malaikat kahiji jeung kadua, sarta amanat malaikat kahiji dipaparin kakawasaan ku kacumponan hiji nubuat waktu anu dimimitian ku mangsa lima bulan, anu sabagian disumputkeun nepi ka sapuluh poé saméméh kacumponanana dina 11 Agustus 1840, sakumaha ditepikeun ku Josiah Litch. Pangukuhan amanat malaikat kadua nyaéta koreksi kana ramalan 1843 anu salah, anu lumangsung dina pasamoan kémah di Exeter, sakumaha ditepikeun ku Samuel Snow.

Pangwawaran amanat rangkep dua tina pamenta tengah peuting digambarkeun minangka mangsa pondok saméméh panto ditutup, anu dina carita Nuh muka hiji mangsa lima bulan anu ditungtungan ku parahu kasalametan mapag di puncak Gunung Ararat. Mangsa pangwawaran pamenta tengah peuting datang sanggeus dibukana segel lima bulan nu disumputkeun, anu datang sapuluh poé saméméh 11 Agustus 1840, sarta éta ogé datang sanggeus Gusti nyabut panangan-Na tina lambang-lambang anu ku Anjeunna kungsi ditutupan dina bagan 1843. Sapuluh poé ti 1 nepi ka 11 Agustus saluyu jeung genep puluh genep poé ti Exeter nepi ka 22 Oktober 1844, sarta kasaksian rangkep dua nandakeun yén dibukana segel tina lima bulan nu disumputkeun, dibarengan ku ngabenerkeun pangwawaran anu lepat anu ngahasilkeun kuciwa kahiji, lumangsung nalika Maryam papanggih jeung mapag Elisabet dina bulan kagenep.

Dina hukum Minggu, Amérika Sarikat nyarita saperti naga, kalde Islam nyarita, jeung titingalian Habakuk nyarita ngaliwatan sungut Yermia, Jakaria, jeung Yehezkiel. Dina hukum Minggu, Yehezkiel téh hiji tanda, ku kituna ngawakilan panji anu diangkat dina hukum Minggu. Dua tina salapan rujukan kecap “tanda” dina kitab Yehezkiel nangtukeun yén “poé-poé Sabat” téh tanda pangudusan anu ngawakilan ngahijina Kahaliman jeung kamanusaan.

Tapi Kami tumindak demi aran Kami, supaya éta henteu kacemar di payuneun bangsa-bangsa kahir, di antara maranéhna maranéhna aya, anu di hareupeun panonna Kami ngawanohkeun diri ka maranéhna, nalika mawa maranéhna kaluar ti tanah Mesir. Ku sabab éta Kami nyababkeun maranéhna kaluar ti tanah Mesir, sarta mawa maranéhna ka padang gurun. Jeung Kami mikeun katetepan-katetepan Kami ka maranéhna, sarta némbongkeun hukum-hukum Kami ka maranéhna, anu lamun ku hiji jalma dilaksanakeun, tangtu anjeunna bakal hirup ku éta.

Salajengna deui, Kami mere ka maranéhna poé-poé Sabat Kami, supaya éta jadi tanda antara Kami jeung maranéhna, sangkan maranéhna nyaho yén Kami téh PANGERAN anu nyucikeun maranéhna. Tapi kulawarga Israil barontak ka Kami di tanah gurun: maranéhna teu leumpang dina katetepan-katetepan Kami, sarta ngahinakeun hukum-hukum Kami, anu lamun dipilampah ku jelema, tangtu manéhna bakal hirup ku eta; jeung poé-poé Sabat Kami ku maranéhna kacida dinajiskeunana. Ku sabab eta Kami ngandika, yén Kami rek ngucurkeun

amarah Kami ka maranéhna di tanah gurun, pikeun ngancurkeun maranéhna. Tapi Kami ngalakonan demi ngaran Kami, supaya eta ulah kaijinan di payuneun bangsa-bangsa kapidur, anu nyaksian waktu Kami mawa maranéhna kaluar. Tapi deuih Kami ngangkat leungeun Kami ka maranéhna di tanah gurun, yén Kami moal mawa maranéhna asup ka tanah anu geus Kami pasrahkeun ka maranéhna, anu ngalir ku susu jeung madu, anu jadi kamulyaan sagala nagri; ku sabab maranéhna ngahinakeun hukum-hukum Kami, sarta henteu leumpang dina katetepan-katetepan Kami, tapi ngotorkeun poé-poé Sabat Kami: sabab hate maranéhna nuturkeun brahala-brahala maranéhna. Sanajan kitu, panon Kami ngéwahan maranéhna nepi ka teu ngancurkeun maranéhna, sarta Kami henteu ngabinasakeun maranéhna nepi ka tumpes di tanah gurun. Tapi Kami ngandika ka anak-anak maranéhna di tanah gurun, “Ulah maraneh leumpang dina katetepan-katetepan karuhun maraneh, ulah nurut kana hukum-hukum maranéhna, jeung ulah ngotorkeun diri ku brahala-brahala maranéhna. Kami teh PANGERAN Allah maraneh; leumpanglah dina katetepan-katetepan Kami, jeung turutlah kana hukum-hukum Kami, sarta pigawe eta; Jeung sucikeun poé-poé Sabat Kami; sarta eta bakal jadi tanda antara Kami jeung maraneh, supaya maraneh nyaho yén Kami teh PANGERAN Allah maraneh.” Yehezkiel 20:9–20.

Yéhézquiél ngawakilan panji pikeun saratus opat puluh opat rébu, jeung tanda katuhanan anu ngahiji jeung kamanusaan téh nyaéta “sabat-sabat”-Na PANGERAN. Yéhézquiél téh tanda dina awal pangepungan, sarta anjeunna téh tanda dina karuksakan Yerusalem, nalika anjeunna diangkat jadi panji. Dina awal pangepungan, maranéhnanana anu nolak ningali jeung ngadéngé, anu ngahinakeun “sabat-sabat”-Na, ogé jadi tanda.

Tuluy datang sawatara kokolot Israil ka kaula, tuluy calik di payuneun kaula. Geus kitu sumping firman PANGERAN ka kaula, kieu dawuh-Na, “He anak manusa, ieu jalma-jalma geus ngadegkeun brahala-brahala maranéhna dina haténa, sarta nempatkeun batu sandungan kajahatanana di hareupeun beungeutna: naha Kami kudu dipénta pituduh ku maranéhna? Ku sabab éta, nyarita ka maranéhna, sarta ucapkeun ka maranéhna, Kieu timbalan Gusti PANGERAN; Unggal jalma ti kulawarga Israil anu ngadegkeun brahala-brahala-na dina haténa, sarta nempatkeun batu sandungan kajahatanana di hareupeun beungeutna, tuluy datang ka nabi; Kami, PANGERAN, bakal ngawalon ka manéhna anu datang éta nurutkeun lobana brahala-brahala-na; Supaya Kami nyekel kulawarga Israil dina haténa sorangan, lantaran maranéhna kabéh geus ngajauhan ti Kami ku lantaran brahala-brahala-na.”

Ku kituna, sebutkeun ka kulawarga Israil, kieu timbalan Gusti ALLAH: Tobatlah, sarta balikan diri maraneh tina brahala-brahala maraneh; jeung palingkeun beungeut maraneh tina sagala kalaknat maraneh. Sabab unggal jalma ti kulawarga Israil, atawa ti urang asing anu numpang cicing di Israil, anu misahkeun dirina ti Kami, jeung ngadegkeun brahala-brahala-na dina jero haténa, sarta nempatkeun batu sandungan kajahatanana di hareupeun beungeutna, tuluy datang ka saurang nabi pikeun nanya ka anjeunna ngeunaan Kami; Kami, PANGERAN, bakal ngawalon anjeunna ku diri Kami sorangan: Jeung Kami bakal ngarahkeun beungeut Kami ngalawan jalma éta, sarta bakal ngajadikeun anjeunna tanda jeung paribasa, sarta Kami bakal mupus anjeunna ti tengah umat Kami; sarta maraneh bakal nyaho yén Kami teh PANGERAN. Jeung lamun nabi éta katipu waktu anjeunna ngucapkeun hiji perkara, Kami, PANGERAN, geus ngantep nabi éta katipu, sarta Kami bakal ngalegaan panangan Kami ka anjeunna, sarta

bakal ngabinasakeun anjeunna ti tengah umat Kami Israil. Jeung maranehna bakal nanggung hukuman kajahatanana: hukuman nabi éta bakal sarua jeung hukuman jalma anu datang néangan ka anjeunna; Supaya kulawarga Israil ulah deui nyasab ti Kami, sarta ulah deui kacemar ku sagala palanggaranana; tapi supaya maranehna jadi umat Kami, sarta Kami jadi Allah maranehna, timbalan Gusti ALLAH. Yehezkiel 14:1–11.

Di Nashville, maranéhna anu aya di jero garéja Advent Poé Katujuh Laodikea, anu teu percaya saperti Zakariah; anu “nyokot pendirian yén urang teu kudu ngarep-ngarep mujijat jeung pintonan anu écés tina kakawasaan Allah saperti dina poé-poé baheula,” sakumaha dilambangkeun ku taun 1840 nepi ka 1844, bakal dihareupan ku jalma-jalma ti luar Adventisme ngeunaan naha maranéhna geus gagal méré panggeuing. Maranéhna jadi “tanda” tina amanat palsu ngeunaan katengtreman jeung kaamanan, anu nandaan pamisahan antara nu wijaksana jeung nu bodo sakumaha dilambangkeun ku dua kémah anu silih patukang tonggong dina pasamoan kémah di Exeter. Maranéhna nyangking “tanda” panyembahan brahala jeung pambrontakan, ari Ezekiel nyangking amanat panggeuing nubuat anu sajati. Dina ahir pengepungan, nalika Yerusalem diruksak, anu ngalambangkeun hukum Minggu, tanda pambrontakan téh nya éta tanda sato galak, jeung tanda kataatan téh meterai Allah.

Masa pamariksaan geus tuntas katutup pikeun Adventisme dina hukum Minggu, sarta aya hiji tanda pikeun jalma-jalma bener jeung jalma-jalma jahat anu di dinya geus ditandaan. Panutupan masa pamariksaan dina hukum Minggu anu bakal geura datang ngalambangkeun panutupan masa pamariksaan nalika Mikail nangtung, sarta di dinya tanda maotna jalma réa digambarkeun ku Gog jeung Magog.

Jeung jalma-jalma anu ngalanglang tanah éta, lamun aya nu ningali tulang jalma, mangka anjeunna kudu ngadegkeun hiji tanda di gigireunna, nepi ka para pangubur geus ngubur éta di lebak Hamongog. Jeung ngaran kota éta ogé bakal jadi Hamonah. Ku kituna maranéhna baris nyucikeun éta tanah. Yehezkiel 39:15, 16.

Tanda tina jangji kasapukan téh ditepikeun dina pasal katilu puluh tujuh kitab Ezekiel, di mana lebak tulang-tulang paéh dihirupkeun deui sarta dua iteuk di hijikeun. Tulang-tulang éta dihirupkeun ku hiji amanat Islam, anu dilambangkeun minangka opat angin, ku kituna ngagambarkeun 11 Agustus 1840. Dua iteuk éta di hijikeun jadi hiji, ku kituna ngawakilan ngahijina amanat malaikat kadua jeung amanat ceurik tengah wengi. Tulang-tulang éta mangrupa pangukuhan amanat malaikat kahiji, jeung dua iteuk éta mangrupa pangukuhan amanat malaikat kadua. Sanggeus éta umat Allah jadi umat-Na anu dipilih dina poé-poé panungtungan numutkeun jangji kasapukan-Na, anu dilambangkeun ku Yohanes, minangka saratus opat puluh opat rébu.

Leuwih ti éta, Kami bakal nyieun hiji perjangjian katengtreman jeung maranéhna; éta bakal jadi perjangjian langgeng keur maranéhna; sarta Kami bakal netepkeun maranéhna, ngalobaan maranéhna, jeung nempatkeun tempat suci Kami di tengah-tengah maranéhna salamina. Kemah suci Kami ogé bakal aya jeung maranéhna; enya, Kami bakal jadi Allah maranéhna, sarta maranéhna bakal jadi umat Kami. Jeung bangsa-bangsa kapir bakal nyaho yén Kami, PANGERAN, anu nyucikeun Israil, waktu tempat suci Kami aya di tengah-tengah maranéhna salamina. Yehezkiel 37:26–28.

Gabungan antara Kaallahan jeung kamanusaan digambarkeun ku rupa-rupa cara dina Firman Allah, jeung salah sahiji gambaranana nya éta waktu “benteng jiwa” anu aya dina tabiat luhur manusa di hijikeun jeung benteng tempat suci Allah. Nalika rohangan tahta sawarga anu ngawakilan benteng Allah di hijikeun jeung benteng tabiat luhur manusa, umat Allah “disucikeun” sarta Mantenna linggih “di tengah-tengah maranéhna salalanggengna.”

Sangeus bab tilu puluh tujuh, Yézékiel nerangkeun bab tilu puluh dalapan jeung tilu puluh salapan, dina éta anjeunna nyarioskeun Gog jeung Magog minangka lambang pakumpulan umat manusa anu aya di luar umat perjangjian pilihan Allah. Dina bab opat puluh, umat perjangjian dina bab tilu puluh tujuh digambarkeun minangka hiji bait suci anu ngeusian sakuliah bumi. Bab tilu puluh dalapan nepi ka opat puluh ngalambangkeun gugahna umat perjangjian Allah dina poé-poé panungtungan, sakumaha dilambangkeun ku angka 38 jeung 40.

Urang baris neraskeun ieu hal-hal dina artikel salajengna.